

D ů v o d y:

Stěžovatelé napadají souhlasná rozhodnutí soudů nižších stolic pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy, a zmatečnost (§ 46 odst. (2) zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného čís. 100/1931), leč neprávem. Zmatečnost spatřují v tom, že rekursní soud nevyřídil všechny rekursní návrhy. I kdyby tato výtka byla správná, nebylo by to zmatečností podle § 41 zákona, neboť nelze ani tvrditi, že napadené rozhodnutí je tak nedostatečné, že je nelze bezpečně přezkoumati. Nevyhověl-li rekursní soud konečným návrhům rekursu, nelze to vytýkati ani jako rozpor se spisy. V rozporu se spisy jest jen tvrzení stěžovatelů, že se domáhali návrhem ze dne 16. ledna 1932 i zápisu, že společnost zanikla. Navrhli jen, by byly vyznačeny v obchodním rejstříku jednak úmrtí společníka Josefa P-a, jednak likvidace a pozdější zrušení firmy. Úmrtí společníka Josefa P-a bylo však vyznačeno v obchodním rejstříku již podle usnesení ze dne 20. prosince 1931. Třebaže první soud zamítl návrh stěžovatelů, by byli likvidátoři jmenováni soudem, správně, by byli zapsáni soudem jmenováni likvidátoři, ač stěžovatelé takový návrh nečinili, jest toto pochybení bezvýznamné, ana likvidace nebyla do rejstříku zapsána. Usnesl-li se rekursní soud, že se rekursu nevyhovuje, jest tím řečeno, že se žádnému z konečných návrhů rekursu nevyhovuje. Toto rozhodnutí se nepříčí zákonu. Stěžovatelé se domáhají likvidace společnosti, kdežto ostatní účastníci se vyjádřili proti tomu, namítajíce, že došlo ke smlouvě o převzetí celého podniku společníkem J. P-em, což stěžovatelé popřeli. Předpis čl. 133 obch. zák. jest rázu dispozitivního a může býti změněn úmluvou stran. Stala-li se mezi společníky tvrzená úmluva o převzetí podniku, jsou jí vázáni i dědicové a nelze proto mluvit o její bezvýznamnosti. Touto úmluvou nebyl by učinil zesnulý společník opatření o svém pozůstalostním jmění a nebylo by proto třeba, by se stalo ve formě posledního pořízení. Rozhodnutí o návrhu na zahájení likvidace společnosti jest tedy závislé na zjištění sporné skutečnosti, zda se stala řečená úmluva čili nic, a poukázaly-li soudy nižších stolic stěžovatele v tomto směru na řízení sporné, opírá se toto rozhodnutí o ustanovení § 25 odst. (2) zákona a nelze proto mluvit o jeho nezákonnosti. Stěžovatelé to jsou, již se domáhají zápisu likvidace společnosti do obchodního rejstříku, a nebylo proto rejstříkovému soudu než právě stěžovatele odkázati na pořad práva. Pro nedostatek předpokladů § 46 odst. (2) zákona čís. 100/1931, nebylo lze dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 11786.

Důvody zmatečnosti jsou v § 41 (2) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. uvedeny výčetmo. Není zmatečností, jestliže soud při společnosti, o níž není zřejmo, zda jest vůbec po právu, a kde zákonná domněnka svědčí pro zrušení společnosti, ponechal zřízení prokuristy jedním ze společníků bez ohledu na ohrazení se spoludědiců druhého společníka, a že, ačkoliv šlo o právo osoby zesulé, nebylo postupováno v dohodě s pozůstalostním soudem a za jeho souhlasu.

Rejstříkovému soudu musí postačiti, opověděli udělení prokury jeden společník, oprávněný k zastupování společnosti, aniž jest mu zapotřebí zkoumati, zda tu jest svolení všech společníků podle čl. 104 obch. zák.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, R I 461/32.)

K návrhu veřejného společníka Václava P-a byla do obchodního rejstříku zapsána prokura Ladislava S-a a Josefa P-a. K rekursu dědiců po veřejném společníku Josefu P-ovi rekursní soud napadené usnesení potvrdil. **Důvody:** Jest sice pravdou, že podle čl. 104 obch. zák. ke zřízení prokuristy, není-li nebezpečí v prodlení, jest třeba souhlasu všech společníků. Toto ustanovení však upravuje jen vnitřní poměry mezi společníky, proti veřejnosti však platí čl. 118 obch. zák., podle něhož udělení prokury jakož i zrušení prokury nastane s právním účinkem proti třetím osobám, provede-li je i jen jeden ze společníků oprávněných k zastupování společnosti. V souzeném případě podal návrh Václav P., který jest k zastupování firmy oprávněn, a nezaniklo toto jeho zastupitelské právo úmrtím druhého společníka firmy Josefa P-a. An první soud na základě podané opovědi Václavem P-em bez ohledu na úmrtí Josefa P-a prokuru udělenou Ladislavu S-ovi a Josefu P-ovi zapsal, jest to s hlediska čl. 118 obch. zák. správné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé napadají souhlasná rozhodnutí soudů nižších stolic pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy a zmatečnost (§ 46 odst. (2) zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného čís. 100/1931), leč neprávem. Zmatečnost spatřují v tom, že soud při společnosti, o níž není zřejmo, zda vůbec jest po právu, a kde zákonná domněnka svědčí pro zrušení společnosti, ponechává zřízení prokuristy jedním ze společníků bez ohledu na ohrazení se spoludědiců druhého společníka, a že, ačkoliv šlo o právo osoby zesnulé, nebylo postupováno v dohodě s pozůstalostním soudem a za jeho souhlasu. To však není důvodem zmatečnosti podle § 41 (2) zákona, v němž důvody zmatečnosti jsou uvedeny výčetně. Zřejmý rozpor se spisy shledávají stěžovatelé v tom, že se rekursní soud nezabýval s tím, že jde o společnost skládající se z dvou osob, z nichž jedna zemřela, a neučinil opatření, by o návrhu na zřízení prokuristy byli vyslechnuti všichni dědici zesnulého společníka. Jak lze seznati z napadeného usnesení, neušla rekursnímu soudu tato okolnost, a, nebyli-li vyslechnuti všichni dědici o návrhu na zřízení prokuristy, bylo by to snad vadou řízení, pro kterou nelze napadati srovnalá usnesení nižších soudů podle § 46 (2) zák. čís. 100/1931, nikoliv však zřejmým rozporem se spisy. Napadené usnesení není ani nezákonné, neboť se opírá o ustanovení čl. 118 obch. zák., podle něhož uděluje prokuru s účinkem proti třetím osobám kterýkoli ze společníků oprávněných k zastupování společnosti. Poněvadž účelem obchodního rejstříku jest jen, by vyznačil poměry společnosti, pokud mohou zají-

mati třetí osoby, jež s ní přicházejí ve styk, musí postačiti rejstříkovému soudu, že udělení prokury opověděl jeden oprávněný společník, aniž bylo zapotřebí zkoumati, zda tu jest svolení všech společníků podle čl. 104 obch. zák. (srov. rozh. A. Cl. 1080, 1509). Rozhodnutí sb. n. s. čís. 3132, jehož se stěžovatelé dovolávají, tu nedopadá, neboť tam šlo o prokuru udělenou správcem pozůstalosti, který nebyl společníkem, oprávněným k zastupování společnosti. V době, kdy bylo opovězeno udělení prokury, nebylo zrušení obchodní společnosti v obchodním rejstříku zapsáno a nebylo proto závady, by prokuristé nebyli zapsáni. Pro nedostatek předpokladů § 46 odst. (2) zákona nebylo lze dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 11787.

Notářská komora není účastnicí řízení o exekuci na notářskou kauci a není oprávněna k rekursu proti povolení exekuce.

Notářská komora má možnost hájiti své zájmy v mezích vytčených § 307 ex. ř. a bude také její věcí, by, shledá-li to nutným, zahájila po případě řízení podle § 29 not. ř. a by pak učinila k dosažení účelu v § 29 not. ř. vytčeného návrh na odročení roku nařízeného snad exekučním soudem k rozvrhu.

Byly-li způsobeny neoprávněným zasáhnutím notářské komory do exekuce vymáhajícímú věřiteli útraty, jest jí uložiti jejich náhradu podle §§ 41 a 50 c. ř. s. a § 78 ex. ř.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, R I 469/32.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky proti notáři přeměnu exekuce zajišťovací v uhražovací a příkázáním pohledávky notáře pokud se týče jeho pozůstalosti za krajským soudem civilním (presidiem) v Praze z titulu notářské kauce ve výši plus minus 10.000 Kč k vybrání do výše vykonatelného pohledávání bez újmy zákonitých nároků po rozumu § 25 not. řádu dříve nabytých, avšak přede všemi jinými právy dříve nabytými. Rekursní soud k rekursu notářské komory v Praze napadené usnesení částečně změnil.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele zrušil usnesení rekursního soudu a odmítl rekurs notářské komory v Praze do usnesení prvního soudu.

Důvody:

K rekursu notářské komory v Praze změnil rekursní soud částečně usnesení prvního soudu, jímž byla povolena k návrhu vymáhajícího věřitele k vydobytí jeho vykonatelné pohledávky 15.000 Kč přeměna exekuce zajišťovací v uhražovací a příkázáním pohledávky povinného notáře (jeho pozůstalosti) za krajským soudem civilním (presidiem) v Praze z titulu notářské kauce ve výši plus minus 10.000 Kč k vybrání do výše vykonatelného pohledávání. Výtka stěžovatele, že notářská komora není účastníkem exekučního řízení a že proto nebyla oprávněna